

VII. Allt slags dråp, äktenskapsbrott, stöld och lögn samt begär efter alla dessa är de ondskor som vi ska vända oss bort från därför att de är synder

62. Vi nämnde att Lagen från Sinai hade skrivits på två tavlor, och att den första tavlan innehåller det som har med Gud att göra, och den andra det som har med människan att göra. I bokstavsmeningen framgår det inte klart att den första tavlan innehåller allt som har med Gud att göra, och den andra allt som har med människan att göra, men allt finns med i dem. Det är därför det heter 'tio ord', som betecknar alla sanningar i en sammanfattning, vilket nyss visades i # 61. Men på vilket sätt allt finns med i dem kan inte förklaras med bara några få ord. Men det går att förstå av det som har lagts fram i Läran om den Heliga Skrift # 67 där det finns att begrunda. Det är förklaringen till att det sägs just alla former av mord, äktenskapsbrott, stöld och falskt vittnesbörd.

63. Den religion som har gjort sig gällande menar att ingen människa kan uppfylla Lagen, nämligen den Lag som är att inte döda, inte begå äktenskapsbrott, inte stjäla, och inte

bära falskt vittnesbörd. Vilken människa som helst som värnar om samhälle och moral kan uppfylla dessa lagbud genom ett samhällstillvänt och moraliskt liv, men att det går att uppfylla dem på det andliga planet förnekar denna religion. Konsekvensen av detta blir, att när vi låter bli att göra alla dessa saker, så är det bara för att vi vill undvika straff och förluster här i världen, men inte för att undvika straff och förluster efter att vi har lämnat världen. Det har lett till att de människor, som tänker som den religion som har gjort sig gällande, menar att det inför Gud är tillåtet att göra dessa saker men inte inför människorna.

[2] På grund av att människor tänker så från sin religion, är de kvar i begäret efter alla dessa onskor, och det är endast inför världen som de undviker att göra dem. I livet efter döden kommer en sådan människa därför – även om hon inte har begått mord, äktenskapsbrott, stöld eller burit falskt vittnesbörd – att fortfarande känna lusten att begå dessa handlingar, och hon utför dem också när den yttre fasaden som hon hade i världen har tagits bort från henne. Alla begär finns kvar hos människan efter döden. Det är förklaringen till att sådana människor handlar i samklang med helvetet, och de kan inte förvänta sig något annat öde än det som drabbat dem som är i helvetet.

[3] Men ett annat öde väntar dem som inte vill döda, begå äktenskapsbrott, stjäla, eller bära falskt vittnesbörd eftersom det är emot Gud. Efter att ha vi har stridit mot sådana begär vill vi inte heller begå motsvarande handlingar, därför att vi inte känner något begär efter att begå dem. Vi säger i våra hjärtan att det är en synd att begå dem och något helvetiskt och djävulskt. Det som då gäller för oss är att vi efter döden, när det yttre som vi hade i världen har tagits bort från oss, handlar i samklang med himlen. Och eftersom vi är i Herren så kommer vi därmed till himlen.

64. Gemensamt för alla religioner är, att människan bör rannsaka sig själv, visa ånger och vända sig bort från det som är synd, och att den som inte gör det, kommer att befinna sig i ett fördömt tillstånd. Att detta är gemensamt för alla religioner framgår av det som ovan har sagts i # 4-8. Något som hela den kristna världen har gemensamt är att de Tio budorden lärs ut, och att barn med hjälp av dem förs in i den kristna läran, och därmed finns de buden i varje barns hand. Föräldrarna själva och lärare talar om för dem, att det är en synd mot Gud att bryta mot buden. När de därför talar med barnen så har de ingen annan tanke i huvudet. Men vem kan då låta bli att förundra sig över att samma människor, och även barnen när de själva blivit vuxna, tänker att de inte står under Lagens lydnad, och att de inte har kraften att göra de saker som själva Lagen säger? Att de lär sig att tänka så kan inte ha någon annan förklaring än, att de älskar det onda och därtill det falska som ger stöd åt detta onda. Dessa är alltså de som menar att de Tio budorden inte har med religion att göra. Att sådana människor faktiskt lever utan någon religion alls kan ses i Läran om Tron.

65. Hos alla jordens folk som har religion finns liknande föreskrifter som i de Tio budorden. Och alla de som lever enligt dem för religionens skull blir frälsta. Och alla de som inte lever enligt dem för religionens skull blir fördömda. Men de som lever enligt dem för religionens skull blir efter döden undervisade av änglarna och tar emot sanningarna och erkänner Herren. Det sker därför att de har vänt sig bort från det onda därför att det är synd, vilket leder till att de är i det goda. Detta goda älskar det sanna, och på grund av kärlekens inneboende längtan efter det sanna tar den emot det sanna. Detta har förklarats i # 32-41. Det är det som menas med Herrens ord till judarna:

”Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt.”
Matt 21:43

Dessutom av detta:

”När vingårdens herre kommer ... skall han förgöra de onda och han skall arrendera ut vingården till andra vingårdsarbetare, som ger honom frukt i rätt tid.” Matt 21:40-41

Och av detta:

”Jag säger er, att många skall komma från öster och väster och norr och söder och ligga till bords i himmelriket. Men rikets barn skall kastas ut i mörkret utanför.” Matt 8:11-12; Luk 13:29

66. I Markus sägs följande:

”En rik man kom fram till Jesus och frågade honom vad han skulle göra för att ärva evigt liv. Jesus sade till honom: ’Buden känner du: Du skall inte begå äktenskapsbrott, Du skall inte mörda, Du skall inte stjäla, Du skall inte vittna falskt, Du skall inte ta ifrån någon det som är hans, Hedra din far och din mor.’ Han svarade och sade: ’Allt detta har jag hållit sedan jag var ung.’ Jesus såg på honom och älskade honom och sade sedan: ’Ett fattas dig. Gå och sälj allt vad du äger och ge åt de fattiga, så skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig genom att ta ditt kors.’”
Mark 10:17-22

[2] Det sägs att Jesus älskade honom, och det var för att han hade hållit budorden sedan han var ung. Men det var tre saker som fattades, och det var att hans hjärta inte hade släppt taget om rikedom, att han inte stred mot alla former av begär, och

att han ännu inte hade erkänt Herren för Gud. Så därför sade Herren att han skulle 'sälja allt vad han ägde', vilket betyder att låta hjärtat släppa taget om rikedom; att han skulle 'ta sitt kors', vilket betyder att strida mot alla former av begär; och vidare att han skulle 'följa honom', vilket betyder att erkänna Herren för Gud. Herren talade detta i liknelser liksom allt annat han talade. Det kan man se i Läran om den Heliga Skrift # 17. Det är nämligen så att ingen – vare sig vi själva eller någon annan – kan vända sig bort från det onda därför att det är synd om vi inte erkänner Herren och vänder oss till honom, och vi kan inte heller strida mot det onda och på så sätt avlägsna begäret. Men detta ska förklaras ytterligare i kapitlet om strider mot det onda. (Fotnot: Kap 12, # 92-100)

VIII. Så mycket som vi vänder oss bort från alla former av dödande därför att det är synd, lika mycket kommer vi att ha kärlek till vår nästa

67. Alla former av dödande innefattar också alla former av fiendskap, hat och hämnd som hyser viljan att döda. I dessa känslor döljer sig dråpet liksom ved som brinner under askan. Helvetisk eld är ingenting annat än det. Det är därifrån som vi får uttrycken att brinna av hat och känna hämnaden flamma inom oss. Allt detta är vad dödande innebär i den naturliga meningen. I den andliga meningen däremot avses med dödande alla sätt att döda eller förstöra människans själ, och det finns många och varierande sätt att göra det på. I den högsta meningen däremot avses med dödande att bära på hat mot Herren.

De här tre slagen av dråp utgör ett och hänger ihop med varandra, eftersom det är så, att de som vill se dödandet av en människas kropp här i världen, de vill också se dödandet av dennes ande efter döden, och de vill också se dödandet av Herren, för de flammar av vrede mot Herren och vill utplåna hans namn.

68. De här formerna av dödande ligger från födseln dolda i vårt inre, men redan från barndomen lär vi oss att skyla över dem på det artiga och anständiga sätt som vi uppför oss

på, när vi är i sällskap med våra medmänniskor. Och i den utsträckning som vi eftersträvar heder och egen vinning, vaktar vi på dem så att de inte ska synas. Så ser vårt yttre ut, fast allt det andra finns i vårt inre, och det är så vi är i oss själva. När människan så lägger av sig det yttre, när hon dör, och behåller det inre, så är det uppenbart vilken sorts djävul hon skulle bli, om hon inte hade blivit omdanad.

69. Enligt det som nu har sagts om, att det från födseln i människans inre ligger dolda olika former av dödande, vilket redan har sagts, och på samma sätt alla former av stöld och falska vittnesbörd tillsammans med begäret efter alla dessa – som det ska sägas mer om längre fram i # 80-86, 87-91 – så är det helt klart att, om Herren inte hade sett till att det finns medel för omdaning, skulle människan inte kunna annat än gå under för evigt. De medel som Herren har försett människan med är följande: Vi föds in i fullständig okunnighet; som nyfödda hålls vi i ett tillstånd av yttre oskuldsfullhet; och därefter hålls vi i ett tillstånd av yttre människokärlek; därefter i ett tillstånd av yttre vänskap. Men i takt med att vi mer och mer tänker från vårt eget förstånd hålls vi i en viss frihet att handla enligt vårt förnuft. Det tillståndet är det som har beskrivits här ovan i # 19, och det bör här upprepas för fortsättningens skull. Alltså: Så länge som människan är i världen befinner hon sig mellan helvetet och himlen. Helvetet finns nedanför henne och himlen ovanför. Hon har då friheten att vända sig antingen till helvetet eller till himlen. Om hon vänder sig till helvetet, vänder hon sig bort från himlen. Och om hon vänder sig till himlen, vänder hon sig bort från helvetet. Eller samma sak kan beskrivas som att när människan är i världen står hon mellan Herren och djävulen, och hålls då i friheten att vända sig antingen till den ena eller andra. Om hon vänder sig till djävulen, vänder hon sig bort

från Herren. Och om hon vänder sig till Herren, vänder hon sig bort från djävulen. Eller återigen kan samma sak beskrivas som att när människan är i världen befinner hon sig mellan det onda och det goda, och hålls då i friheten att vända sig antingen till det ena eller det andra. Om hon vänder sig till det onda, vänder hon sig bort från det goda. Och om hon vänder sig till det goda, vänder hon sig bort från det onda.

Detta kan man se här ovan i # 19 och fortsättningsvis i # 20-22.

70. Eftersom nu det onda och det goda är varandras motsatser, precis som helvetet och himlen, eller som djävulen och Herren, så följer att om vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd, kommer vi in i det goda som är motsatsen till just detta onda. Det goda, som är motsatsen till det onda som förstås med dödande, är människokärlekens goda.

71. Eftersom detta goda och dess motsvarande onda är motsatser [människokärlek och dödande], så följer att det senare [dödande], tas bort av det förra [människokärlek]. Två motsatser kan inte utgöra ett på samma sätt som himlen och helvetet inte kan utgöra ett. Om de skulle utgöra ett, skulle det bli något ljummet vilket nämns i Uppenbarelseboken:

”Jag vet att du varken är kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig ur min mun.” Upp 3:15-16

72. När vi inte längre står under inflytande av ondskan som hör till dödandet, utan är i det goda som hör till nästankärleken, så kommer varje handling från den kärlekens goda. Därmed är också gärningen god. När en präst är i detta goda, så utför han en god gärning varje gång han undervisar och leder,

eftersom det kommer av kärleken att vilja själarnas frälsning. När en myndighetsperson är i detta goda, så utförs en god gärning varje gång som beslut och domar utfärdas, eftersom det kommer av kärleken till att fosterlandet, samhället och medborgarna ska tas o hand. Det är samma sak med en affärsidkare som är i detta goda. Då är varje del av verksamheten en god gärning, därför att i gärningen finns kärleken till sin nästa. Och ens nästa är fosterlandet, samhället, medborgarna, och också medlemmar av hushållet, som han tar hand om lika väl som om sig själv. Också arbetare, som är i detta goda, arbetar troget med hjälp av detta för andra lika väl som för sig själv och i ängslan över att åsamka sin nästa skada som om det vore mot en själv.

Handlingarna hos alla dessa är goda gärningar därför att så mycket som vi vänder oss bort från det onda, så gör vi en god gärning enligt en generell lag, som har förklarats i # 21, och alla som vänder sig bort från det onda därför att det är synd, gör det goda inte från sig själva utan från Herren.

Det är det rakt motsatta förhållandet när vi inte ser alla former av dödande – fiendskap, hat, hämnd och mycket annat – som synd. Antingen det gäller en präst, en myndighetsperson, en affärsidkare eller en arbetare, så är vad vi än gör inte en god gärning, därför att varje handling hos oss har del i det onda som finns inom oss. Det är nämligen vårt inre som frambringar handlingen. Det yttre kan vara något gott, men bara för andra människor och inte för oss själva.

73. Herren undervisar om kärlekens goda på många ställen i Ordet, och han undervisar om detta, när han säger att vi ska försona oss med vår nästa, här enligt Matteus:

”Om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig, så lämna din gåva framför altaret och gå

först och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva. Var angelägen om att göra upp med din motpart när du är med honom på vägen, så att din motpart inte överlämnar dig till domaren och domaren överlämnar dig till fångvaktaren och du blir kastad i fängelse. Amen säger jag dig: Du slipper inte ut därifrån, förrän du har betalat till sista öret.” Matt 5:23-26

'Försona sig med sin broder' är att vända sig bort från fiendskap, hat och hämnd. Vad det innebär att vända sig bort från detta därför att det är synd är självklart. Herren undervisar också om detta i Matteus:

”Allt vad ni vill att människorna ska göra mot er, det ska ni också göra mot dem. Detta är Lagen och Profeterna.” Matt 7:12

Alltså att vi inte ska göra det onda. Och det finns fler ställen där detta sägs. Herren lär också ut att 'döda' också är att bli vred på sin broder eller att förakta sin nästa och göra honom till sin fiende. Matt 5:21, 22

IX. Så mycket som vi vänder oss bort från alla former av äktenskapsbrott därför att det är synd, lika mycket kommer vi att älska det som är kyskt

74. Det sjätte av de Tio budorden som handlar om äktenskapsbrott innebär i den naturliga meningen inte enbart att bedriva hor, utan också att bete sig anstötligt, tala lösaktigt och tänka på ett osedligt sätt. Med äktenskapsbrott menas dessutom i den andliga meningen att kränka det goda i Ordet och förfalska dess sanningar. I den högsta meningen förstås med äktenskapsbrott att förneka Herrens Gudom och att vanhelga Ordet. Alla dessa saker är vad som menas med alla former av äktenskapsbrott.

Den naturliga människan kan i förnuftets ljus inse, att äktenskapsbrott också innebär att bete sig anstötligt, tala lösaktigt och tänka på ett osedligt sätt. Men en sådan människa vet däremot inte att äktenskapsbrott också innebär att kränka det goda ur Ordet och förfalska dess sanningar, och ännu mindre vet hon att det innebär att förneka Herrens Gudom och att vanhelga Ordet. Därför vet den naturliga människan inte att äktenskapsbrottet är så ont att det kan kallas för själva det djävulska, ty den som begår äktenskapsbrott i den naturliga meningen begår det också i den andliga meningen och tvärtom. I ett kommande verk om

Äktenskapet ska det visas att det förhåller sig så. De som utifrån tro och leverne inte anser att äktenskapsbrott är synd är likväl i alla former av äktenskapsbrott.

75. Så mycket som vi vänder oss bort från äktenskapsbrott, lika mycket älskar vi äktenskapet, eller vilket är samma sak, så mycket som vi vänder oss bort från äktenskapsbrottets lösaktighet, i samma mån älskar vi äktenskapets kyskhet. Det beror på att äktenskapsbrottets lösaktighet och äktenskapets kyskhet är varandras motsats, och så länge som vi därför inte är i det ena, så är vi i det andra. Det förhåller sig på exakt det sätt som har förklarats här ovan i # 70.

76. Vad äktenskapets kyskhet är kan vi bara veta om vi vänder oss bort från äktenskapsbrottets lösaktighet som synd. Vi kan känna till det tillstånd som vi befinner oss i, men vi kan inte känna till det som vi inte själva är i. Om vi från beskrivningar eller reflektioner över saken känner till något som vi inte själva är i, så känner vi det i alla fall inte mer än på ett skugglikt sätt, och då fastnar vi i tvivel om saken. Därför ser vi det inte i ljus och är inte fria från tvivel, förrän vi själva har erfarit den äktenskapliga kyskhetens tillstånd. Detta senare är att veta, medan det förra är som att veta men ändå inte veta. Sanningen är att äktenskapsbrottets lösaktighet och äktenskapets kyskhet sinsemellan är precis så som helvetet och himlen förhåller sig till varandra. Och det är äktenskapsbrottets lösaktighet som bildar helvetet hos människan och äktenskapets kyskhet som bildar himlen hos henne. Men det kan inte finnas någon äktenskaplig kyskhet hos någon annan än den som vänder sig bort från äktenskapsbrottets lösaktighet som synd. Mer kommer att sägas nedan i # 111.

77. Av allt detta kan vi utan någon som helst tvekan om saken dra slutsatsen om samt se om någon är en kristen människa eller inte, alltså om en människa har religion eller inte. De som utifrån tro och liv inte anser att äktenskapsbrott är en synd, de är inte kristna och har inte någon religion. Men tvärtom, de som vänder sig bort från äktenskapsbrott därför att det är en synd, och än mer den som känner motvilja inför det, och än mer de som känner avsky inför det, de har religion, och om de hör till den kristna kyrkan så är de kristna. Men jag kommer att berätta mer om det här i ett särskilt verk om Äktenskapet. Under tiden kan man läsa det som finns beskrivet i verket Himmel och helvete # 366-386.

78. Av Herrens ord i Matteus kan vi förstå att 'begå äktenskapsbrott' också inbegriper att bete sig anstötligt, tala lösaktigt och tänka på ett osedligt sätt:

"Ni har hört att det sedan gammalt har sagts: Du skall inte begå äktenskapsbrott. Jag säger er: Var och en som med begär ser på en annan kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta." Matt 5:27-28

79. Av följande citat framgår det med all tydlighet att 'begå äktenskapsbrott' i den andliga meningen betyder att kränka det goda i Ordet och förfalska dess sanningar:

"Babylon, som har gett alla folk att dricka av sin otukts vin."
Upp 14:8

"Ängeln sade: 'Kom, jag skall visa dig domen över den stora skökan som tronar på många vatten som jordens kungar har bedrivit otukt med henne.'" Upp 17:1-2

”Babylon har fått alla folk att dricka hennes otukts vredesvin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne.” Upp 18:3

”Gud har dömt den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt.” Upp 19:2

Det sägs 'otukt' om Babylon, eftersom 'Babylon' betyder de som tillskriver sig själva Herrens Gudom och som därmed skändar Ordet genom att kränka dess goda och förfälska dess sanningar. Därför kallas också Babylon för:

”Moder till skökor och till skändligheter på jorden.” Upp 17:5

[2] 'Otukt' betyder samma sak hos profeterna, här i Jeremia:

”Hos Jerusalems profeter har jag sett en förskräcklig förhärdelse där de begår äktenskapsbrott och går omkring och ljuger.” Jer 23:14

Och i Hesekiel:

”...två kvinnor, döttrar till en och samma mor bedrev otukt i Egypten, ja, redan i sin ungdom bedrev de hor ... den ena begick äktenskapsbrott när hon var min, och hon fick begär till sina älskare, grannarna assyrierna. Hon gav sig som sköka åt dem ... Inte heller gav hon upp sin lösaktighet med egyptierna ... Den andra upptändes ännu mer av begär och gick ännu längre än systemen i sin otukt ... Hon drev sin otukt ännu längre ... hon älskade kaldéerna ... Babels söner kom då till henne för en kärleksstund och orenade henne genom sin otukt.” Hes 23:2-17

Här handlar det om den israelitiska och judiska kyrkan, som här betecknas med 'döttrar till en och samma mor'. 'Deras

otukt' betecknar vanhelgandet och förfalskandet av Ordet, och eftersom – när de nämns i Ordet – 'Egypten' betyder faktakunskaper, 'Assyrien' förnuftets tänkande, 'Kaldéen' vanhelgande av det sanna och 'Babylon' vanhelgande av det goda, så sågs det att det var 'med dem som de bedrev hor'.

[3] Liknande saker sägs om Jerusalem som betecknar kyrkan med avseende på läran, till exempel här i Hesekiel:

"Jerusalem, du förlitade dig på din skönhet och använde din ryktbarhet till att bedriva hor. Du slösade din otukt på var och en som gick förbi. ... Du bedrev också hor med egyptierna, dina grannar, stora till köttet, ja, mycken hor ... Men sedan bedrev du hor med assyrierna, ty du kunde inte få nog. Ja, du bedrev hor med dem, men du blev ändå inte tillfredsställd. Du gick med din otukt ända bort till köpmännens land, kaldéernas land... Du begick äktenskapsbrott med främmande män vid sidan av din man. Alla betalar lön åt sina skökor, men du betalade lön åt alla dina älskare för att de skulle komma till dig från alla håll och bedriva hor med dig. ... Hör därför Herrens ord, du sköka." Hes 16:15, 26, 28-29, 32-33, 35 och följande.

'Jerusalem' avser kyrkan, och det kan man se i Läran om Herren # 62, 63. Det är samma sak som "lösaktighet" betecknar på följande ställen: Jes 23:17-18; 57:3; Jer 3:2, 6, 8, 9; 5:7; 13:27; 29:23; Mika 1:7; Nahum 3:4; Hos 4:7, 10-11, och dessutom i 3 Mos 20:5; 4 Mos 14:33; 15:39 och på flera andra ställen. Av denna anledning kallar Herren också det judiska folket för:

"Ett släkte av äktenskapsbrytare." Matt 12:39; 16:4; Mark 8:38

x. Så mycket som vi vänder oss bort från alla former av stöld därför att det är synd, lika mycket kommer vi att älska hederlighet

80. I den naturliga meningen betyder 'att stjäla' inte bara stjäla och råna utan också att bedra och under något slags sken ta ifrån någon hans ägodelar. I den andliga meningen betyder 'att stjäla' däremot att beröva andra på sanningarna i deras tro och det goda i deras kärlek till sin nästa. Men i den högsta meningen betyder 'att stjäla' att från Herren ta det som tillhör honom och tillskriva det till sig själv, och därmed göra anspråk på både rättfärdighet och förtjänst. Dessa saker menas med 'alla former av stöld', men de utgör ändå ett på precis samma sätt som alla former av äktenskapsbrott och dråp som tidigare har beskrivits utgör ett, därför att det ena är en del av det andra.

81. Ondskan som hör ihop med att stjäla tränger djupare in i människan än någon annan ondska eftersom den är förenad med list och svek, och list och svek nästlar sig även in i människans andliga sinne, där hennes tänkande och förståndsförmåga sitter. Längre fram, i # 86, kommer vi att se att människan har ett andligt och ett naturligt sinne.

82. Så mycket som vi vänder oss bort från stöld för att det är synd, lika mycket älskar vi ärlighet. Det beror på att stöld också är bedrägeri, och bedrägeri och ärlighet är varandras motsatser. Det leder till att i den utsträckning som vi inte är inblandade i bedrägeri, så är vi i ett ärlighetens tillstånd i motsvarande grad.

83. Med ärlighet förstår vi också att vara redlig, rättvis, trogen och rättsinnig. Av oss själva kan vi inte vara i dessa egenskaper i meningen att vi älskar dem för vad de är och för deras egen skull. Men om vi vänder oss bort från bedrägeri, list och svek därför att det är synd, så har vi del i dessa egenskaper som då inte kommer från oss själva utan från Herren. Det har förklarats ovan i # 18-31. Så förhåller det sig med en präst, en myndighetsperson, en domare, en affärsidkare, en arbetare, ja, med oss alla i de roller och arbetsuppgifter som vi har.

84. Det här undervisar Ordet om på många ställen, och här kommer några av dem:

”Den som vandrar i rättfärdighet och talar vad rätt är, den som föraktar det som vinnns genom förtryck och som avhåller sina händer från att ta mutor, den som stoppar till sina öron för att inte höra om blodsgärningar och sluter sina ögon för att inte se det onda, han skall bo på höjderna.” Jes 33:15-16

”Herre, vem får vistas i ditt tält, vem får bo på ditt heliga berg? Den som går upprätt och handlar rättfärdigt, den som inte baktalar med sin tunga, inte handlar illa mot sin nästa.” Ps 15:1-3

”Mina ögon ser efter de trofasta i landet, för att de skall bo hos mig. Den som vandrar på den fullkomliga vägen, han skall tjäna mig. Den

som handlar svekfullt får inte bo i mitt hus, den som talar lögn skall inte bestå inför mina ögon. Varje morgon skall jag förgöra landets alla ogudaktiga och utrota alla ogärningsmän ur staden.” Ps 101:6-8

[2] Om vi till det inre inte är redliga, rättvisa, trogna och rättsinniga, så är vi inte redliga, inte rättvisa, inte trogna och inte rättsinniga. Detta undervisar Herren om med de här orden:

”Om er rättfärdighet inte går långt utöver de skriftlärdas och fariséernas, skall ni inte komma in i himmelriket.” Matt 5:20

Orden 'rättfärdighet som går långt utöver de skriftlärdas och fariséernas' betyder en inre rättvissekänsla, som vi har när vi är i Herren. Gällande det att vara i Herren, så undervisar han själv om det i Johannes:

”Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett: jag i dem och du i mig, för att de skall vara fullkomligt förenade till ett ... och för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem och jag i dem.” Joh 17:22-23, 26

Detta gör det klart att människan är fullkomlig när Herren är i henne. Sådana människor kallas för renhjärtade, [och] de skall se Gud, och [vara] fullkomliga, såsom Fadern i himlen. Matt 5:8, 48

85. Vi hörde i # 81 att ondskan som hör ihop med att stjäla tränger djupare in i oss än någon annan ondskan, eftersom den är förenad med list och svek, för list och svek nästlar sig även in i vårt andliga sinne, där vårt tänkande och förståndsförmåga sitter. Därför ska det nu sägas något om människans sinne. Som tidigare nämnts, i # 43, så består sinnet av vårt förstånd tillsammans med viljan.

86. Vi har ett naturligt och ett andligt sinne. Det naturliga sinnet ligger nedanför och det andliga sinnet ovanför. Vårt naturliga sinne är det sinne som är anpassat för världen, och det andliga sinne är det som är anpassat för himlen. Det naturliga sinnet kan man kalla det djuriska sinnet, och det andliga sinnet det mänskliga sinnet. Genom att vi har ett andligt sinne skiljer vi oss från djuren. Genom detta kan vi vara i himlen samtidigt som vi är i världen. Det är tack vare detta sinne som vi lever efter döden.

[2] Vi kan med vårt förstånd vara i det andliga sinnet och därmed i himlen, men vi kan inte med vår vilja vara i det andliga sinnet och därmed i himlen, om vi inte vänder oss bort från det onda därför att det är synd. Och om viljan inte är i himlen [tillsammans med förståndet], så är vi med vår vilja ännu inte i himlen, därför att viljan drar förståndet nedåt och gör det lika naturligt och djuriskt som viljan själv.

[3] Människan kan jämföras med en trädgård, där förståndet liknar ljuset och viljan värmen. Trädgården får ljus men ingen värme under vintertiden, men får både ljus och värme under sommartiden. Så när vi endast är i förståndets ljus [och inte i viljans värme] är vi som en trädgård om vintern. Men när vi är i förståndets ljus och samtidigt i viljans värme är vi som en trädgård om sommaren. Det innebär att förståndet växer i vishet från det andliga ljuset, och viljan fylls av kärlek från den andliga värmen, för det andliga ljuset är Gudomlig vishet och den andliga värmen är Gudomlig kärlek.

[4] Så länge som vi inte vänder oss bort från det onda därför att det är synd, så kommer de onda begärens att stänga av det inre av det naturliga sinnet från viljan, vilket är som en tjock slöja eller ett svart moln under det andliga sinnet, och som hindrar det från att öppnas. Och det är verkligen så, att så fort som vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd, så strömmar

Herren direkt in från himlen och avlägsnar slöjan och skingrar molnen, och öppnar det andliga sinnet, och på så sätt får vi tillträde till himlen.

[5] Som just har visats är det så, att så länge som de onda begären stänger av det naturliga sinnets inre, så befinner vi oss i helvetet. Men så fort som Herren har jagat dessa begär på flykten är vi i himlen. Så länge som de onda begären därför stänger av det naturliga sinnets inre, så är vi en naturlig människa. Men så fort som Herren har jagat dessa begär på flykten är vi en andlig människa. Och så länge som de onda begären stänger av det naturliga sinnets inre, så är vi ett djur. Den enda skillnaden är att vi kan tänka och tala, till och med saker som vi inte ser med våra ögon, vilket kommer sig av vår förmåga att lyfta förståndet upp i himlens ljus. Men så fort som Herren har jagat dessa begär på flykten, så blir vi riktiga människor, för då är det så, att vi utifrån det goda i viljan tänker det sanna i vårt förstånd. Men återigen, så länge som de onda begären stänger av det naturliga sinnets inre, så är vi som en trädgård om vintern, men så fort som Herren har jagat dessa begär på flykten, så är vi som en trädgård om sommaren.

[6] I Ordet beskrivs föreningen mellan viljan och förståndet hos oss med 'hjärta och själ' och med 'hjärta och ande' till exempel när det sägs att människan ska älska Herren 'av hela sitt hjärta och av hela sin själ' Matt 22:37, och att Herren ska ge 'ett nytt hjärta och en ny ande'. Hes 11:19; 36:26-17 Där betyder 'hjärta' viljan och dess kärlek, och 'ande' och 'själ' betyder förståndet och dess vishet.